

J.P. Mynsters prædiken 5. søndag efter påske

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

28. maj 1848

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 16. vers 23-28

1 Bønnen i Jesu Navn.

Dit Ord, o Gud! skal i denne Time tale til os om Bønnen, derfor skal ogsaa vor Tale være derom, og den skal omfatte mange Begieringer. Men nu beder først
5 Bønnen ligesom for sig selv, at du vil hellige den efter din Villie, saa den maa være reen, og trachte efter de sande Goder, og være ydmyg, saa den overlader dig at styre, og bier og er stille til din Frelse, og være troende, saa vi, i det vi kaste al vor Sorg paa dig, stadigen forlade os til, at du har Omsorg for os. Den Aand, hvilken din Eenbaarne forjættede, at du vil sende os i hans Navn, er jo ogsaa en
10 Bønnens Aand; send den i vore Hierter, og der lære den os at raabe: Abba, Fader! Amen.

Evangelium: Joh. 16, 23-28.

15 Vort Evangeliums Indhold samler sig i tvende Ord, men disse saa betydningsfulde, som de kunne udsiges med den menneskelige Tunge. Det ene er vor Herres og Frelses Jesu Christi Navn; og er der da et andet Ord, der kan lyde saa trøstende og forsonende ind imellem Tidernes Bevægelser, mellem Alt hvad vi maae høre om Kriig og Oprør, om Tvedragt og Had, om Uretfærdighed
20 og Sviig? Det Navn udsendte Gud, da han vilde forlige Verden med sig selv, det er gaaet fra Land til Land, fra Tiid til Tiid, og har bragt Velsignelserne med sig; og naar Gud, som vi bede og haabe, atter vil oprette Forligelsens Tieneste paa Jorden, da kunne vi ikke vente dette i noget andet Navn; intet Tempel kan opføres til Guds Ære og Menneskers Tilflugt, uden det maa hvile paa den
25 Hiørnesteen, som er betegnet med det hellige Navn.

Det andet Ord er Bønnen. I Christo steeg Gud ned til Menneskene, i Bønnen

stiger Mennesket op til Gud. Og naar Mennesket altid trænger til en Opløftelse
30 over det Timelige og Jordiske, skulde vi da ikke i Tider, da Uro, Bekymring,
Sorg daglig omspænder os, ret lære at paaskiønne, at der er en Vei, som fører
bort fra det altsammen, fra det Synlige til det Usynlige, fra Verdens Plager til
Guds Fred? Jeg veed det vel, hvad Verdens Aand foreholder, naar den vil qvæle
Bønnen i Menneskenes Hierter, at vi i saadanne Tider ikke skulle sætte os hen
35 og sukke og bede, men at vi skulle opbyde al den Kraft, der er i os og i Andre, for
at modstaae de onde Dage, og kæmpe os frem til Seier. Gud forbyde, at noget
Ord fra vore Læber skulde svække Mod og Kraft, men Bønnens Ord gjør det
sandelig ikke. Tværtimod er det Bønnen, som paa rette Maade vækker og
styrker, men tillige helliger Kraften, og skaffer den Velsignelse, saa den ikke farer
40 hen i forgieves Anstrengelse, og giver det stadigt Mod, som ikke blot i
Øieblikket blusser høit op, men som holder ud giennem truende Farer, i
Trængslens Dage, som i Lykkens, og stedse fornyes af Troens udtømmelige
Væld. Var ikke David en Helt, hvis Bedrifter endnu lyse frem for al Verden i
deres stærke Glands, som blev vældig i Krigen, bragte Fiendernes Leire til at
45 vige? ¹ Men det lyser ogsaa endnu frem for al Verden, hvorledes han gik ud fra
Bønnen, derfor gik ud i den Herre Zebaoths Navn, og Hærskarernes Herre
forlod ham ikke. Og det er jo visseligen ikke blot dem, der skulde drage Sværdet,
som behøve Mod og Styrke; vi have Alle hver Dag vor Kamp at bestaae, og som
der ere Tider, hvori vi skulde vaage mod Modgangs forførende Magt, mod de
50 Fiender, der ville dysse Sielens ædle Kræfter i Søvn ved sødt klingende Sange,
saaledes ere der ogsaa Tider, i hvilke Verden samler fine alle Forfærdelser i hvilke
den dagligen arbejder paa at slukke Tillid og Haab i vore Hierter. Sandelig,
Sielens Fiende gaaer stedse omkring paa Jorden i mange forskiellige Skikkelser,
og søger, hvem han kan opsluge. Staaer ham imod faste i Troen, ² tilraaber den
55 hellige Formaning os. Men de da, hvilke alle Tunger prise som Troens Helte,
der, skiondt deres Stridsvaaben ikke vare kiødelige, dog vare mægtige ved Gud til
Befæstningers Forstyrrelse, ³ Paulus, Luther, og deres Medstridere og
Efterfølgere, hvor iførte de sig Guds fulde Rustning, hvor grebe de Troens
Skiold, uden i Bønnen? Og alle de Gud være lovet! de Mange, de Utallige som
60 ikke vare kaldte til den store Striid for Verdens Øine, men som først i deres eget
Bryst, og da i deres snevre Kreds strede den gode Striid, Troens,
Taalmodighedens, Bestandighedens gode Striid, som under haarde
Bekymringer, under truende Farer styrkede sig selv, og styrkede deres Brødre,
hvor hentede de deres Kraft, uden i Bønnen? Lad Andre søge den Vei, de mene
65 at kunne finde til hvad de kalde Lykken, der skal krone deres Idrætter, vi kiende
een Vei, der fører til den almægtige Gud, og det er Bønnens.

Altsaa, vor Herres Jesu Navn, og Bønnen, disse ere de tvende Ord, i hvilke vi
70 sagde, at det os i Dag forelagte Evangeliums Indhold samler sig; men Evangeliet
samler ogsaa begge disse Ord selv, det taler til os om

Bønnen i Jesu Navn,

75 og hvorom skulle vi da hellere tale med hverandre i denne Time? Vel have vi
mangen Gang tilforn, paa forskjellige Maader til forskjellige Tider talet om det
Samme; men derfor vender Evangeliet atter tilbage, for at Betragtningen atter
skal vende tilbage dertil, eftersom det er os om Hiertet i de forskjellige Tider. Saa
give Herren os sin Bistand, at vi maae tale retteligen derom efter denne Tiids
80 Vilkaar, og at Betragtningen maa ende sig i en Bøn, som er efter Guds Villie!

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit
Navn, skal han give Eder“. Disse Herrens Ord ere jo visseligen et Evangelium, et
saare glæde- ligt Budskab. Men vi vide det jo vel, hvilke Indvendinger der
85 allevegnefra komme os imøde, i det vi gientage dem i den alvorlige Betragtning,
ja hvilke Tvivl der maaskee endog ville udvikle sig i den oprigtige Christens
Bryst. Jeg behøver ikke at gientage dem, thi de ere os Alle kun altfor nær, men
jeg vil blot lede dig, m. T., til den Tanke, om ikke alt Det, som i denne
Henseende staaer for dig og for mig, ogsaa maa have staaet for Apostelen, da
90 han nedskrev disse sin Herres og Mesters Ord. Han havde hørt dem i sin
Ungdom, han skrev dem i sin Alderdom, og hvor Meget laae der ikke imellem
den Dag, da han først hørte dem, og den, da han skrev dem! Han havde seet
Kriig og Oprør i Landene trindt omkring, seet Vold og Sviig fiern og nær;
Jerusalem stod vel endnu, men de Tegn vare der allerede, som bebudede den
95 Undergang, da der ikke skulde lades Steen paa Steen; han havde seet blodige
Forfølgelser reise sig mod Herrens Menighed, og Mange vare faldne fra, og
mange falske Lærdomme havde begyndt at trænge ind. Hvor ofte har Apostelen
bedet for sit Folk, for fine Medarbejdere for Christi Menigheder, for Evangeliets
Fremgang og dets rene Prædiken; men han havde dog maattet see saa Meget,
100 som han havde ønsket ikke at see. Dog nedskrev han efter alle disse Erfaringer
hine Herrens Ord, men saa glemte han ikke, hvad Herren havde føiet til:
”Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn“. Forunderligt nok!
Apostelen kom fra Israels Tempel og Synagoger, og hvorledes endog Pharisæere
og Sadducæere havde forvansket Bønnen, dens ægte, dybe Toner lode dog
105 endnu i de gamle hellige Skrifter, havde ogsaa fundet Gienklang i Apostlernes

Hierter, de havde fulgt deres Herre saa længe, de havde mangan Gang seet ham
gaae hen til eensom Bøn, mangan Gang været Vidner til hvad han i Bønnen
taledede med sin himmelske Fader, og de havde sikkert bedet efter hans
110 Formaning og Exempel. Dog havde de hidtil ikke bedet i hans Navn, det er, en
Bøn, som Han vilde bede den, som om Han bad igiennem den, en Bøn i Jesu
Sind og for Jesu Sag.

Derom ere vi sikkert Alle enige, at det ikke er derved, at Menneskets Bøn faaer
115 Andeel i Forjættelsen, at han føier det hellige Navn til sin Bøn. Visseligen er det
Navn over ethvert Navn, der er intet andet Navn givet under Himmelen, hvori
Mennesker skulle vorde frelste, men dets Lyd har ingen Trolddoms-Kraft; vi
udsige det for at vække Christi Liv i vore Hierter, men skeer dette ikke, da er
Munden kun en lydende Malm og en klingende Bield. Ville vi derimod i Alvor
120 og Sandhed føie det til vor Bøn, da opfordrer det os først til at prøve, om
virkelig vor Bøn er saadan, at den kan forene sig med det allerhelligste Navn, om
vi bede med og i Jesu Sind.

Saaledes maa ikke blot Jesu Navn udslukke mangan ureen og uædel Begiering i
125 vore Hierter, men der er ogsaa mangt Suk, mangan Bøn, som fra vort Inderste
baade tør og bør stige op til det Høie, men som, i det vi føie Herrens Navn til,
vil danne sig anderledes, end den først vilde trænge sig frem. Naar vi nu see ud
over Tilstanden i vort eget og i de fleste Lande trindt omkring, hvor skulde det
da være anderledes, end at vi i inderlig og utrættet Bøn anraabe den Almægtige
130 om Befrielse, at snart bedre Tider maatte oprinde, saa vi maatte kunne see op til
ham med Taksigelse. Men dersom vi da vilde sige: Herre, nu er det nok, nu være
dine strenge Dommes Tiid til Ende, thi nu have de udrettet det, hvortil du
sendte dem, nu have Folkene lært at ydmyge sig under din vældige Haand, nu
have de lært, hvad der tiener til deres Fred, Alt hvad der er skønt og hæderligt og
135 priseligt vilde fremblomstre, naar blot Tidernes udvortes Vilkaar formildedes:
da vilde vi føle, at en saadan Bøn turde vi ikke fremføre i den Helliges og
Sanddrues Navn, thi han har ikke lært os at ville gribe ind i den Eviges Raad. Vel
er det ham selv, der har lagt den Bøn paa vore Læber og i vore Hierter, at Guds
Rige maa komme; men naar vi da ville bestemme dets Tiid, beskrive dets Vei,
140 hvorledes det skal komme, da høre vi Svaret i Herrens eget Ord: Eder tilkommer
det ikke at vide Tiid eller Stund, hvilke Faderen har forbeholdt sin egen Magt.⁴
Og anderledes er det ikke, naar vi bede om Det, som for vor egen Deel ligger os
paa Hierte. Lider Nogen iblandt Eder Ondt, han bede,⁵ siger Apostelen; og der
er ingen from Lidende, som jo har prisat Gud, at han har aabnet os den Tilflugt

til ham i Bønnen. Men naar den Lidende beder i Jesu Navn, da siger han
visseligen ikke: Nu er mine Lidelsers Maal fuldt, og den Kalk, der nu rækkes
mig, er mig for bitter, den kan jeg ikke drikke; nu er jeg modnet ved Lidelser, og
behøver Intet mere for at fuldendes, nu venter jeg kun paa Seierens Krands, at
150 den maatte rækkes mig, her eller hisset. Eller dersom han sad i sin Smerte ved
den Syges Leie, og han derfra saae op til Ham, som er mægtig at styrke den
Svage, at udrydde fra Dødens Strube, men han bad i sin Frelses Navn, da vilde
han ingenlunde sige: Det er godt, at Dennes Dage forlænges paa Jorden, Livet
har endnu saa meget Godt at tilbyde ham, det aabner ham endnu saa megen
155 Leilighed til at virke Godt for Andre, saa blive han da og, for fin, for vor Skyld
hos os paa Jorden! Nei, at bede i Jesu Navn, er jo ogsaa at bede med Jesu Sind,
som han bad, da han i sine Kiøds-Dage frembar Bønner og ydmygelige
Begieringer til Den, der var mægtig at frelse ham fra Døden.⁶ Og Hans hellige
Navn danner os da til at kunne bede, som det er Guds Villie, thi, som vi nys
160 sang i vor Psalme:

En ydmyg Hu vil Herren see,
Han Troens Ord vil høre,
Det fromme Suk: Din Villie skee!
165 Er lifligt for hans Øre.

Men ligesom Jesu Navn indgyder os Ydmyghed, saaledes vækker det ogsaa
Troen i vore Hierter, thi i dette høilovede Navn er det, vi have den Fortrøstning
til Gud, at, dersom vi bede om Noget efter hans Villie, hører han os.⁷ Maaskee
170 vil Nogen sige: Hvad gavner da Bønnen? Thi dersom det, hvorefter vi bede, er
Guds Villie, da skeer det, hvad enten vi bede eller ikke, og er det ikke Guds
Villie, da skeer det ikke, dersom vi endog bede derom, thi Guds Raad forandres
ikke. Nei, Gud bliver den Samme, hvad enten vi bede eller ikke, men vi blive
ikke de Samme; i den ægte og sande, den alvorlige, inderlige, utrættede Bøn blive
175 vi anderledes, end vi ellers vilde have været, blive vi skikkede til at modtage de
gode Gaver, som det er Guds evige og uforanderlige Villie at give dem, der bede,
men som han ikke vil eller kan give dem, der ikke ville holde sig til ham. See, m.
T., jeg veed det vel, hvorledes Tvivlen vil opregne dig alle de Gange, da du har
bedet og ikke faaet; dersom du bad retteligen, fik du i det mindste den Fred, som
180 altid kommer, naar et Menneske af Hiertet siger: Skee Guds Villie, ikke min!
men naar din Tanke gaaer tilbage giennem de Aar, der ligge bagved, skulde den
da ikke paamine dig om de mange, de utallige Angester, Bekymringer og
Sorger, under hvilke du i Bønnen kastede din Sorg paa Gud, og Gud viste dig, at

185 han havde Omsorg for dig? Nu har du forglemt det; hvad der dengang trykkede dig, er nu næsten sporløst forsvundet, dine Angester og dine Bønner vare flere, end at de kunde tælles eller giemmes; men skulde dog ikke den taknemmelige Paaskiønnelse være bleven tilbage deraf, at hidindtil har Herren hiulpet, at du saa ofte i dit Liv har havt Anledning til at gientage den gamle Psalmes Ord:

190 ”Han hjælper af Nød, den gode Gud”? Maaskee træffer Talen den Forsøgte og Prøvede, maaskee minder den ham om Tider i hans Liv, da han var i den dybeste Nød, hvor der ingen menneskelig Hielp var at finde, ingen Udvei var at see, men at han i sin Siels Kummer flyede hen til den almægtige Gud, da han raabte: Abba Fader, Alting er dig mueligt! da han bad i Jesu Navn, med Jesu Sind, og

195 see det var mueligt, det var tienligt, Frelsen kom – skulde vi sige, han vidste ikke hvorfra? O nei, han vidste, at den kom, ikke ved nogen Kløgt eller Forstand, ikke fra noget Menneske paa Jorden, men fra den almægtige Gud, som hører Bønner, som bøiede sig til ham, og sagde: Dig skee, som du troede!

200 En saadan forsøgt og prøvet Mand var Paulus, og hvo der er dannet i samme Skole, som han, vil forstaae hans Ord: Vi vide ikke hvad vi skulle bede, som det sig bør, men Aanden Selv træder frem for osmed uudsigelige Sukke.⁸ Ja, der er etuudsigeligt Suk, som trænger sig frem af vort Inderste, der, hvor Guds Aand forener sig med vor Aand; i det forener sig den dybeste Ydmyghed med den

205 fuldeste, seierrigeste Tillid, i det samle sig alle vore Attraaer og Bekymringer — vi forsøge ikke at tælle eller at udsige Dem — men i Det overlade vi Alt, Alt uden Forbeholdenhed, til den alene Vise, den Retfærdige, som ogsaa er al Barmhhiertigheds Fader; men i det kaste vi ogsaa al, al vor Sorg, den mindste med den største, den største med den mindste, paa Gud, som de, der vide, af alle

210 Ting maae tiene dem til Gode, som elske Gud.⁹

Dette Suk er jo ogsaa en Bøn, og en Bøn i Jesu Navn, men naar da Bønnen udvikler sig i klare Tanker, da bliver den, ligesom stedte en Bøn i Jesu Sind, saaledes ogsaa i Jesu Sag. Jeg hører dig vel, du Verdens Aand! hvorledes dette

215 Ord allerede er dig til Anstød; før den Sag vil du ikke, at Mennesker skulle bede, thi, siger du, er Han Herre, er ham given al Magt i Himmelen og paa Jorden, da fremmer han vel selv sin Sag, og behøver ikke at understøttes af vore Bønner. Men er da ikke Herrens Sag vor Sag, og vor Sag Herrens? Du vil dog vel, min Medchristen, bede for dine Medmennesker, som for dig selv; men naar du gjør

220 saa, da samler du maaskee i dine Tanker en Hær af Lyksalighed sammen, som du ønsker maatte udbrede sig over Jorden. Jeg for min Deel samler alle disse i den ene Bøn: ”Tilkomme Guds Rige!” og jeg forsmaaer alle Lyksaligheder, ja om du

vil, jeg under ikke Jorden dem, ikke Andre, ikke mig selv, naar ikke Guds
225 SandhedSandhed, Guds Retfærdighed, Guds Kierlighed har sat sit præg derpaa.
Med Guds Riges Evangelium som Herren til Jorden, for at fremme Guds Riges
Sag levede han, leed han, opoffrede han sig selv for at fremme den er han endnu
hos os alle dage indtil Verdens Ende. Men atter, Guds Rige vil han fremme
giennem og ved sin Kirke, ved at samle Menneskene til en Menighed, en Hiord
230 under den gode Hyrde, ved sit Ord og ved alle Naadens hellige Midler. Nu vide
vi vel, at han har lagt sin Kirkes Grundsteen, saa den ikke kan rokkes, vi vide det
visseligen, at alle Helvedes Magter ikke skulle faae Overhaand over den.¹⁰ Men
Herren udbreder ikke sit Rige paa den Maade, som de, der have meent at vise
ham en Dyrkelse, i det de med Baal og Sværd vilde tvinge Menneskene til at
235 bekiende ham; han kalder, drager, sender sine Tienere ud paa alle Veie, indbyder
dem Alle, som have Møie og Besværing i Verden, lader de smaa Børn komme til
sig, og velsigner dem, at Guds Rige maa høre dem til; og vi bede, at disse
Naadens Foranstaltninger aldrig maae ophøre iblandt os, at fra Slægt til Slægt
vort Land og Folk maa bære Christi Navn, at Folket ikke maatte adsplittes i
240 mange Hobe, men samle sig til een Menighed, og den synlige Helligdom stedse
aabne Adgang til den usynlige. Men Guds Rige kommer ikke udvortes, saa man
kan tage og føle derpaa,¹¹ dets rette Velsignelser blive ikke de Uvillige til Deel,
den Hellige Aand kan ikke komme uden til dem, der bede derom, thi kun
Bønnen bereder den Sted. Men den Bøn har ogsaa Forjættelsen, at den skal faae,
245 hvad den begierer, og hvorsomhelst Menneskene, Mange eller Faa, ret forenes i
denne Bøn, der er den efter Guds Villie, der er den i Jesu Navn, der kommer
ogsaa Guds Rige dem nær, og ikke Trængsel eller Angest, ikke Fyrstendømmer
eller Magter, ikke det Nærværende eller det Tilkommende skal kunne skille dem
derfra.

250 I denne Bøn er derfor ogsaa indbefattet, hvad hvert Menneske for sin egen Deel
har at bede, for at Jesu Sag kan fremmes i hans eget Hierte. Men ligesom det er
den vigtigste, men ogsaa den sværeste Konst at lære ikke at bekymre sig om de
mange andre Ting, men om det ene Fornødne, først og for alle Ting at tragte
255 efter Guds Rige og hans Retfærdighed, saaledes ogsaa at bede, som det sig bør.
Derfor gik Disciplene til Herren, og sagde: Lær os at bede!¹² og derfor lærte han
dem den Bøn, som vi kalde Herrens Bøn, og som sandeligen ogsaa, hvergang vi
bede den i Alvor og Sandhed, stadfæster sig i vore Hierter, at den er fra Ham. I
den Bøn er ikke een Begiering, hvortil vi jo ter føie Jesu Navn, thi det er ogsaa
260 altsammen i Jesu Sag. Derfor skulle vi ogsaa bede den i Troen, Intet tvivlende, at
vi ikke skulle være som Havs-Bølger, der røres og drives af Veiret.¹³ Allerede vor

Katechismus lærer os, naar vi i den siette Bøn sige: Leed os ikke i Fristelse; da skulle vi bede, „at Gud vil beskierme og bevare os, at vi ikke skulle forføres til

265 Vantro, Fortvivlelse, og anden stor Skændsel og Last, og hvis vi anfegtes dermed, at vi dog tilsidst maae vinde og beholde Seier". Ak! det ansees saa ringe, tælles ikke blandt Synder og Udyder, at Nogen ikke har Tro til Gud, og dog, naar Troen vakler i et Menneskes Hierte, da vakler dermed alt Godt. Derfor er det, at vi skulle føie Jesu Navn til vor Bøn, thi naar en Christen gjør dette, da griber

270 han Troens Skiold, da udvikle disse Tanker sig i hans Inderste: Herre! jeg veed hvor meget der ogsaa for min Deel er indbefattet i den Bøn: Forlad os vor Skyld! Men jeg veed ogsaa, at du har Magt til at forlade Synder paa Jorden; retfærdiggjort ved din Tro træder jeg frem, og du gav mig ikke en Trældoms Aand, atter til Frygt, men en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba

275 Fader!¹⁴ Du bandt mig til dig, og dig til mig, da du i mig, da du i mit Livs Morgen annammede mig ved din Daab, da du siden saa ofte under Livets Afvexlinger kaldte mig til dit Alter, og deelagtiggjorde mig i din Naades Gaver, i dig selv; du lod det Ord udgaae ogsaa til mig: Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give Eder". Nu gjør jeg dit

280 Ord, din Pagt giældende, jeg beder i dit Navn, saa veed jeg og troer, at jeg skal faae, at din Glæde, din Fred skal fuldkommes i mig. Jeg beder ikke om forfængelige, tvivlsomme Gaver, men jeg veed og jeg troer, at, hvilke Prøver endog din Viisdom vil paalægge mig, da er du trofast, og skal ikke lade mig fristes over Formue, men skal gjøre baade Fristelsen og dens Udgang saaledes, at jeg det kan taale.¹⁵ Jeg beder med David: Bortkast mig ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellige Aand fra mig; giv mig igien din Frelses Fryd!¹⁶ og da siger jeg ogsaa i Troen med David: Hvorfor nedbøier du dig, min Siel, og bruser saa i mig? Bi efter Gud, jeg skal endnu takke ham, thi der er megen Frelse for hans Ansigt.¹⁷ Amen.

290

1. Hebr. 11, 34.
2. 1 Petr. 5, 9.
3. 2 Kor. 10, 4.
4. Ap. G. 1, 7
- 295 5. Jak. 5, 13
6. Hebr. 5, 7
7. Joh. 5, 14
8. Rom 8, 26
9. Rom 8, 28
- 300 10. Matth. 16, 19

11. Luk. 17, 20
12. Lukas 11, 1
13. Jak. 1, 6
14. Rom. 8, 15
15. 1 Kor. 10, 13.
16. Pf. 51, 13. 14.
17. Pf. 42, 6.

310

Kilde

Manuskript taget fra 'Prædikener holdte i Aarene 1846 til 1852 af Dr. J. P. Mynster, biskop over Siellands Sift, Kongelige Konfessionsarius. Sommer-Halvaaret', s. 23-33. 2. udg. Gyldendalske Boghandlings Forlag. (1854)

Kildetype

Dokumentation i bogværk

315

Tags

5. søndag efter påske, Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-5-sondag-efter-paske>

320

325

330

335